

JUGOSZLÁVIA EGYSÉGES SZAKSZERVEZETEINEK I. KONGRESSZUSA

Irta: Brindza Károly

Jugoszlávia Egységes Szakszervezeteinek első kongresszusát rendkívüli fontos időpontban tartották meg. Amint Pártunk és az ország vezetői már többször hangoztatták az 1948-as esztendő döntő fontossággal bír öt éves tervünk megvalósításának munkájában, 1948-nak ez a rendkívüli jelentősége — Kidrics elvtárs szavai szerint — mindenekelőtt »az öt éves terv feladatainak láncolatában elfoglalt helyéből és szerepéből ered«. Ez az az esztendő, amikor minden dolgozónak számtalan nehézség közepette két marokra kell fogni a munkát. Most kell döntő rohamot indítani az öt éves terv megvalósítását biztosító kulcsállások kiépítéséért. Az V. Pártkongresszus az öt éves terv megvalósításának és az ország szocialista építésének jegyében folyt le és természetes, hogy az ott hozott határozatok döntő módon befolyásolták a szakszervezetek első kongresszusának munkáját és határozatait. A JKP V. kongresszusa új feladatokat tűzött szakszervezeteink elé a szocialista társadalom, politikai, gazdasági és kulturális felépítésének munkájában és kialakításában.

Az Egységes Szakszervezetek I kongresszusa október 24-én kezdődött Beográdban és négy napig tartott. Ez az idő alatt elhangzottak a központi tanács beszámolói és alapos vita tárgyává tették az elért eredményeken kívül azokat a hibákat is, amelyek károsan befolyásolták a szakszervezeti munka fejlődését és a dolgozó tömegek mozgósítását a szocialista építésben, majd az V. Pártkongresszus határozatainak szellemében olyan határozatokat hoztak, amelyek alkalmasak arra, hogy az eddigi hibákat kiküszöböljék és a szocialista építést, valamint a dolgozók általános kulturális és gazdasági életszínvonalának emelését szolgálják.

Az Egységes Szakszervezetek I kongresszusa végigvezetett Jugoszlávia munkásosztályának mozgalmain és leszögezte, hogy az eredményeket, amelyeket története folyamán — a népfőlszabadító harcokon túl — napjainkig elért, csakis a dolgozó tömegek igazi érdekeiért és marxista-leninista átnyeléséért vívott következetes harcának köszönheti.

A munkásosztály letépte testéről a kapitalizmus bilincseit. Ma már gyökeresen megváltozott az osztályok közötti viszony hazánkban. A Kommunista Párt és Titó elvtárs vezetésével népcink megdöntötték a kizsákmányoló osztályok uralmát. A hatalmat a dolgozó nép vette kezébe. Nagybirtokokat kisajátítottuk, a gyárakat, bankokat, kereskedelmet államosítottuk, a kizsákmányolás lehetőségeit a minimumra csökkentettük. Megkezdődött a mezőgazdasági szocialista átszervezés. Társadalmunk állandó forradalmi változásokon megy át és fejlődik a szocializmus irányában. Mindezekkel párhuzamosan alakul, fejlődik szakszervezeteink feladata és munkája is. Az ujjaépítés és az öt éves terv megvalósításának feladatai mindig újabb és újabb problémák megoldása elé állítja a munkásosztályt és egész dolgozó népiinket. És hogy a munkások

és alkalmazottak szakszervezte a Kommunista Párt közvetlen irányítása alatt becsülettel és eredményesen végezte el minden feladatát, az a kongresszusi beszámolóiból világosan kitűnik.

1944 végén, amikor hazánk nagyrésze már fölszabadult, gazdaságunk majdnem teljes megsemmisítésének feltételei között — különösen a gyáriparban és a közlekedésben voltak hatalmas károk — a Kommunista Párt utasítást adott a szakszervezetek megszervezésére. Így került sor 1944 decemberében a beográdi nagy munkásgyűlésre, amelyen megalakították a szakszervezetek megszervezésének központi akcióbizottságát. 1945 januárjában, amikor Jugoszlávia első országos szakszervezeti konferenciáját tartották, szakszervezeteinknek már mintegy 225.000 tagja volt. Ez a konferencia tekintettel a résztvevők nagy számára és az előtte álló feladatokra, kongresszusi jelleggel bírt. A konferencia Jugoszlávia munkásosztályának az évtizedes munkásmozgalomnak, de különösen a népfölszabadító harcokban létrejött sziklaszilárd egységét manifesztálta. Először egyesültek egyetlen szakszervezeti mozgalomban hazánk kétkezi munkásai és az értelmiségi munkások, akiket a tőkésosztály és képviselői évtizedeken keresztül mesterségesen különválasztottak és erőszakkal megakadályozták közös szervezkedésüket. Az Egységes Szakszervezetek megalakulása meghozta azt, amit 70 év munkásmozgalma nem tudott létrehozni: a kétkezi és értelmiségi munkások erős, egységes szakszervezetét.

Már az első országos konferencia megmutatta, hogy az új Jugoszláviában a munkásosztály és Kommunista Pártja által vezetett dolgozó nép hazájában a szakszervezetek az új népi állam, a néphatóságok legerősebb támaszát képezik. A »mindent a frontért, mindent a győzelemért« jelszó megvalósítása érdekében hozott határozatok mellett már megtettek minden előkészületet a munkásosztály beszervezésére a szakszervezetekbe és mozgósítására az újjáépítő munka megkezdése érdekében. De nemcsak a lerombozott gazdaság újjáépítéséről volt itt szó, határozatot hoztak a munkások és alkalmazottak jogainak törvényes biztosítása, az ellátási viszonyok megjavítása, a munkavédelem és a szociális biztosítás, a lakáskérdés stb. rendezése érdekében is. Kimondták, hogy mint közvetlen feladatot végre kell hajtani a nyolcórás munkaidő bevezetését, új munkástörvények meghozatalát és életbeléptetését. Döntöttek a szakszervezetek szervezeti fölépítésének milyenségéről. Elhatározták, hogy a munkásosztály soraiban véglegesen felszámolnak minden idegen áramlatot. Elítélték a munkásosztály háborúelőtti és háborúalatti ellenségei, a topálovics-féle jobboldali szocialisták árulását stb.

Kimondták, hogy szakszervezeteink szilárdan az AVNOJ (Jugoszlávia Népfelszabadító Antifasiszta Tanácsa) második ülésén hozott határozatok elve alapján állnak és mint teljes szervezeti egész, belépnek Jugoszlávia Népfrontjába, hogy annak keretében erősítsék a munkásosztály és a többi dolgozók, elsősorban a szegényparasztság harcát szövetségét. Leszögezték, hogy szakszervezeteink a proletár internacionalizmus álláspontján állanak és, mint ilyenek, szoros kapcsolatot fognak teremteni a szövetséges országok szakszervezeteivel az igazságos és tartós béke biztosítása érdekében stb. stb.

Ez volt az alap, amelyen szakszervezeteink elindították munkájuk

kat és amelyet az ország ujjaépítésének előrehaladásával párhuzamosan állandóan fejlesztettek, hozzáidomítottak az adott helyzethez.

Az egységes szakszervezetek egyik legfontosabb feladata az elmúlt négy év folyamán a munkások és alkalmazottak politikai és eszmei nevelése volt. Ez idő alatt a sokoldalú nevelőmunka következtében dolgozóink többségénél kialakult a szocialista öntudat. Ehhez hozzá járultak a Párt és a Népfront napilapjai, folyóiratai és rengeteg új könyv mellett az a 60 napilap, hetilap és folyóirat, amelyet szakszervezeteink adnak ki. A szakszervezeti sajtó körülbelül 500.000 példányban jelenik meg. Ehhez hozzájárulnak a szakszervezetek különböző társadalmi, politikai, gazdasági és szakkérdéseket tárgyaló brosurák, értekezések stb. Üzemeinkben aktív eszmei és politikai nevelőmunka folyik, olvasó-csoportok, marxista körök, előadások, könyvtárak, kulturális előadások stb. járulnak hozzá dolgozóink kultúr színvonalának emeléséhez, szocialista tudásának gyarapításához és politikai öntudatának kikristályosodásához. Ezen az úton haladva szakszervezeteink elérték azt, hogy megváltozott dolgozóink magatartása a munka iránt. Az ami a múltban az állandó vita tárgyát képezte munkás és munkaadó között, kizsákmányoló és kizsákmányolt között, — a munka — ma már valóban a becsület és tisztesség dolga lett munkásosztályunk előtt. Titó elvtárs erről a kérdéstről a következőket mondotta:

»Országunkban a jelen és a múlt közötti különbség abban van, hogy valamikor a munkásosztály, a gyárakban dolgozva, gyűlölettel tekintett a gépekre, amelyek mögött állt. Miért? Azért mert tisztában volt azzal, ha elegendő árút termel, a kapitalista termelési rendszer külső a munkást a gyárból és kenyér nélkül hagyja. Ezért a munkás a gépet ellenségének tekintette. Valamikor az a furcsa helyzet volt, hogy a termelés növelés szerencsétlenséget jelentett a munkásosztály számára. Ha sok szükségleti cikket termeltek, akkor a munkások szükségleti cikkek nélkül maradtak, mert munkanélküliekké váltak és nem tudták megvásárolni azokat. Ma egészen másképpen van. Ma ennek az egyenes ellenkezője a helyzet. Ha ma a munkásosztály többet dolgozik, többet termel, akkor jobb életfeltételeket teremt magának és az ország többi polgárainak«.

Ennek a ténynek felismerése alapján fejlődött ki a munkásosztály soraiban a versenymunka olyannyira, hogy az ma már milliós tömegeket mozgat meg hazánkban. Ez év első felében a termelésben foglalkoztatott munkások és alkalmazottak mintegy 800.000-en vettek részt a szocialista versenymunkában. Ez az óriási szám nemcsak gazdasági tervünk megvalósítására van kihatással, hanem a nagy proletár tömegek politikai öntudatának emelkedésére is. Dolgozóink mind világosabban látják, hogy egyedül a szocializmus megvalósítása oldhatja meg a jobb élet problémáit és tudják azt is, hogy ezért kell megragadniuk a dolgot nehezebb végénél. A szocialista öntudat nagyszerű bizonyítéka dolgozóink soraiban a rohammunkás mozgalom rohamos fejlődése is. Mind több és több dolgozó fűzi ki feladatát maga elé, hogy munkafeladatát túlszárnyalva elnyeri a rohammunkás megtisztelő címet. Hazánkban ebben az évben eddig 105 016 rohammunkást 927 feltalálót és 2.655 észszerűsítőt avattak. Miről beszélnek ezek a számok? Ezek a számok azt jelentik, hogy szakszervezeteink a Párt vezetése alatt a társadalom forradalmi változásainak megfelelően új emberekké tudták gyúrni dolgozóink jórésztét olyan emberekké, akiket áthat a szocialista

hazaszeretet és mindent elkövetnek, hogy hazájukban minél előbb megvalósítsák a szocializmust. Kétségtelen tehát, hogy szakszervezeteink a szocialista versenymunka szervezésével, a rohammunkás mozgalom népszerűsítésével stb. értékes hozzájárulást adtak az ország újjáépítéséhez és a terv megvalósításához. Természetes azonban az is, hogyha minden egyén és minden munkaközösség, minden üzemi csoport és szakszervezeti tanács elvégezte volna a munka ráeső részét, az eredmények még jobbak lennének. Voltak mulasztások és hiányosságok, különösen a termelési tervek megvalósításánál. És természetes az is, hogy ezért elsősorban az üzemek állami igazgatóságai és felelősek, de nem vonhatják ki magukat felelősség érzete alól szakszervezeteink sem. Ezt a tényt a kongresszus beszámolója többször leszögezték és a vázolt hibák kiküszöbölését sürgették.

Igen jellemző a szakszervezetek megváltozott feladataira és szerepére az új Jugoszláviában az, hogy ma alkotórészei a társadalmi élet és az államvezetés irányításának, gyakorlásának és a Népfronton belül a legerősebb támaszai a néphatóságoknak. A szakszervezetek például jelentős szerepet játszanak a fizetési rendszer kidolgozásában és végrehajtásában. Nagy segítséget nyújtanak a szakkaderek nevelésében, résztvesznek a munkástörvények kidolgozásában, együttműködnek a néphatóságok megszervezésében és megszilárdításában. Tagjai ott vannak minden Népfront-akcióban. A szakszervezetek mindezt a Párt utasítására, valamint a központi tanács első, második, harmadik, ötödik és hatodik plénumának határozatai értelmében végezték el.

A szakszervezetek egyik legfontosabb feladata az emberről, a dolgozó emberről való állandó és sokoldalú gondoskodás. A munkavédelem és az egészségügyi rendszabályok megjavításának sürgetése, a munkások és alkalmazottak munkaviszonyainak megjavítása érdekében. A tőkésrendszer nem törődött azzal, hogy milyen viszonyok között végzi nehéz munkáját a dolgozó. A tőkés számára az volt a fontos, hogy minél kezdetlegesebb termelőeszközökkel minél több munkát szatoljon ki a dolgozókból, azaz minél több profitot biztosíthasson magának. A felszabadulás utáni időben szakszervezeteink — a fasiszta rombolás nyomán még rosszabbá váló munkavédelmi viszonyok között — kemény harcot vezettek a munkaviszonyok megjavításáért. Ez a harc bátran mondhatjuk, szép eredményeket hozott.

A dolgozókról való gondoskodáshoz tartozik a szakszervezetek erőfeszítése, hogy könnyítsen a munkások és alkalmazottak ellátási helyzetén, ami bizony ma még sok kívánnivalót hagy maga után. Szakszervezeteink sürgetésére kaptak dolgozóink a néphatóságoktól földet, munkáskertészet létesítésére. Ezt a célt szolgálják az üzemi gazdaságok a kölcsönös segélypénztárak, kedvezményes kölcsönök, szavatolt ellátás, munkásétkezdék felállításai az ipari centrumokban és az üzemi menzák is, ahol előállítási áron kapják az élelmet. A szakszervezetek sürgetésére létrehozott munkásmenzák száma ma 1.200 és mintegy 300.000 előfizetőjük van. Ez természetesen még nem kielégítő. Sokat kell még tenni ebben az irányban nemcsak az üzemek igazgatóságának, hanem az üzemi csoportoknak is. A Központi Tanács kezdeményezésére hozta meg többek között kormányunk azt a rendeletet is, amely szerint dolgozóink ellátásának megjavítása céljából több mint

27.000 hektár földet bocsátanak a nagyobb üzemi munkaközösségek rendelkezésére.

Ugyanígy nagy erőfeszítéseket tesznek szakszervezeteink a lakáskérdés helyes megoldása érdekében is. A lakáskérdés tudvalevőleg súlyos problémát jelent. A háború rengeteg lakóházat tett tönkre, másrészt pedig a gyors iparosítás és gazdasági fejlődés következtében a legtöbb városban rohamosan emelkedik a lakosság létszáma. A régi Jugoszlávia nem törődött a dolgozók lakáskérdésével. Az emberek — különösen a szезonmunkások — lakhattak istállóban, pincékben, fél-szerben, a szabad ég alatt. A dolgozók országában nem tűrhetjük az ilyen viszonyokat. Ezért hozzá kellett látni a lakásépítéshez és a meglévő lakások észszerű elosztásához. Nagy ipari centrumokban a lakáskérdés képezi a dolgozók egyik legfőbb problémáját. Szakszervezeteink egy igen jelentős akciót indítottak a munkáslakások építésére. Ennek a kezdeményezésnek az alapján Jugoszláviában 1947 óta 2.888 lakás épült fel vagy áll építés alatt, amelynek munkálatait főleg a szakszervezeti és népfront tagság önkéntes munkájával végezték és végezik el.

A társadalom biztosító átszervezése lehetővé tette, és a jövőben, a szakkáderek számának gyarapodásával, méginkább lehetővé teszi a dolgozók egészségügyi gondozásának feljavítását és anyagi támogatását azoknak a dolgozóknak, akik betegsüknél fogva erre a segítségre rászorultak, vagyis betegállományban vannak. A legjelentősebb kormányintézkedések egyike a fizetési szabadságról és szakszervezeti üdülőhelyek létesítéséről szóló törvényes rendelkezés. A régi tőkés Jugoszláviában hiába harcoltak a szakszervezetek dolgozóink fizetési szabadságának biztosításáért. Az uralkodó burzsoázia a munkások minden, még a legkisebb követelésére is a legdurvább terrortal válaszolt. A népuralom Jugoszláviája becsülettel oldotta meg ezt a kérdést is. Törvénnyel biztosította a dolgozók jogát a fizetési szabadságra és ma már 32 szakszervezeti és 12 állami munkásüdülőben pihenhetnek munkásaink és alkalmazottaink. 1946-ban 2.172 míg 1947-ben már 17.373 látogatója volt a munkásüdülőknek. Ez a szám 1948-ban jóval nagyobb. Az állam új szállodákat és egyéb épületeket adott munkásüdülők céljaira, de szakszervezeteink emellett, saját költségükön, több üdülő építését kezdték el 1947-ben és 1948-ban. Ez a népuralom gondoskodása a munkások és alkalmazottak pihenésének és felüdülésének biztosításáról.

Szakszervezeteink tevékenységét, amint a kongresszus munkája is bizonyítja, a következő három fő problémakör jellemzi: 1. a dolgozók sokoldalú eszmái, politikai és kulturális nevelése, 2. gondoskodás a munkások és alkalmazottak munkaviszonyainak és életszínvonalának állandó javításáról, 3. minden erő mozgósítása az ötéves terv és a szocializmus megvalósítása érdekében. A sokoldalú politikai-eszmái és kulturális nevelőmunka, valamint a dolgozók jobb életszínvonaláért és jobb munkakörülményeiért vezetett harc felnyitotta a dolgozók szemét és megértette velük, hogy miért kellett nagy erőfeszítéseket tenni az újjáépítés gyors végrehajtásáért és miért kell ma minden rendelkezésre álló erőt bevetnie a szocializmus megvalósításáért hazánkban.

A kongresszus beszámolója szakszervezeteinknek nem csak az ország társadalmi átalakításáért vívott harcát ismertették, hanem foglalkoztak szakszervezeteinknek a nemzetközi munkásmozgalomhoz való

viszonyával is és megállapították, hogy Jugoszlávia szakszervezetei a Kommunista Párt irányítása alatt mindig a következetes proletár internacionalizmus elvének alapján állottak és harcoltak a különböző országok munkásosztályaival való szolidaritásért. Ezt fényesen igazolják munkásosztályunknak a tökéletes Jugoszlávia idején vezetett akciói, ezt bizonyítja teljes súlyával és jelentőségével a népfőlszabadító háború és az új Jugoszlávia szocialista építése idején tanúsított magatartása is.

Az első világháború befejezése után, amikor az Októberi Szocialista forradalom erőteljes visszhangjaként Magyarországon is kikiáltották a proletáriátus diktatúráját, Jugoszlávia munkásosztálya általános sztrájkot szervezett a Magyar-Szovjet köztársaság elleni intervenció megakadályozására. Ennek a sztrájknak eredménye ismeretes. A reakciónak nem sikerült csatasorba állítani Jugoszlávia munkásosztályát az ifjú magyar tanácsköztársaság ellen, 1921—22-ben akciót indítottak szakszervezeteink a polgárháború pusztításai által előidézett oroszországi éhínség enyhítésére és 3 millió dinár segítséget küldtek a Szovjet Szövetség dolgozóinak. 1941-ben a Kommunista Párt vezetése alatt Jugoszlávia munkásosztálya a legklasszikusabb példáját szolgáltatotta a proletár internacionalizmusnak, mert amikor legyverre kelt nemcsak saját szabadságáért harcolt, hanem segítséget nyújtott a Szovjetszövetség népeinek a német fasizmus elleni harcához és ezzel hozzájárult más népek felszabadításához is. A háború után anyagi és erkölcsi támogatást nyújtottunk a sztrájkoló francia ipari munkásoknak, a görög szabadságharcosoknak, most újra a francia bányászoknak. Kormányküldöttségünk fellépése a görög szakszervezeti vezetők kivégzése ellen az Egyesült Nemzetek közgyűlésén stb. stb., mind fényes bizonyítékai annak, hogy a Párt által vezetett munkásosztály tökéletesen átérzi a proletár internacionalizmus által ráháruló felelősséget és mindig a leg-tökéletesebben reagál azokra.

A kongresszus éppen ezért vetette el a Tájékoztató Iroda vádját, mert munkásosztályunk egész harca, Pártunk politikájának gyakorlata bizonyítja igazát. Az eredmények, amelyeket szakszervezeteink négy-éves működése folyamán a Párt vezetése alatt elértek, azt bizonyítják, hogy Jugoszlávia népei a nemzetköziség elveinek teljes érvényesítésével jó úton haladnak a szocializmus felé.

A szakszervezetek négy napig tartó kongresszusán az elért munkások és mulasztások megjavítása után határozták a szakszervezetek soronlévő feladatairól. Ezek a feladatok felölelik a szakszervezetek szervezeti továbbépítésének problémáit, hozzájárulását a társadalom és a szocialista munka fejlődéséhez. Határozott a kádernevelés további minőségi és mennyiségi fokozásáról, hogy ötvenes gazdasági tervünk megvalósítása biztosítva legyen erről az oldalról is. Leszögezték a szocialista gazdaság építésével kapcsolatos feladatokat különösen a szocialista versenymunka megszilárdítását, a rohammunkás és érszerűsítő mozgalom fokozásának szükségességét, a meglévő gépek és nyersanyagok teljes kihasználásáért folyó harc, a munkafegyelm továbbfejlesztésének, a termelési értekezletek kötelező megtartásának, a munkások szakképzettségének további tökéletesítésével kapcsolatos tennivalókat stb. A határozat rámutat a termelés minőségi feljavításáért vezetett harc szükségére és különösen aláhúzza, hogy a szakszervezetek és munkaközösségek állandó feladata az önköltségi árak csökkentéséért vívott harc és a népvagyon megőrzése.

A határozat leszögezi, hogy szakszervezeteinknek együtt kell működniök a népuralom szerveivel a szocialista bérpolitika teljes végrehajtásáért, az ellátás és lakáskérdés megoldásáért, a szociális biztosítás munkájának továbbfejlesztéséért, a munkavédelem fokozásáért, a dolgozók üdülési és szabadságolási törvényének betartásáért, a dolgozók eszmei-politikai és kulturális nevelésének következetes és tervszerű végrehajtásáért, valamint a munkások és alkalmazottak testnevelési mozgalmának kiszélesítéséért és a népi technika szervezeteinek támogatásáért. Mindezek olyan feladatok, amelyeket szakszervezeteink nem hagyhatnak figyelmen kívül, hanem kezdeményező módon, marxiz-lenini öntudattal harcolniuk kell megvalósításukért.

A nemzetközi politikai helyzettel kapcsolatban a kongresszus megállapította, hogy az imperialisták és a kapitalista reakció az amerikai imperializmus vezetésével féktelen támadást vezet a kapitalista országok munkásosztályának alapjogai és létérdekei ellen. Folytatják leigázó politikájukat más népek ellen és nyíltan háborúra uszítanak a Szovjet Szövetség ellen. A határozat kiemeli, hogy a nemzetközi proletariátus és az egész haladó emberiség érdekeit ma a demokratikus imperialista ellenes front képviseli a Szovjet Szövetséggel az élén. Üdvözlji a szakszervezeti világszövetséget, amely 180 millió munkást képvisel és erőteljes tényezője a demokráciáért és békéért vívott harcnak. A kongresszus üdvözlétét küldte az elnyomott népeknek, akik szabadságuk kivívásáért fegyvert fogtak, köszöntötte az olasz és francia munkásosztályt, amelyek hősi harcot folytatnak jogaikért a kapitalista reakció ellen. A kongresszus kijelenti, hogy Jugoszlávia munkásosztályának érdekei eltérhetetlenül a Szovjet Szövetség vezetése alatt álló demokratikus imperialista ellenes fronthoz fűződnek. Éppen ezért kimondja, hogy semmi sem sérti jobban Jugoszlávia munkásosztályát mint az a felhívás, hogy »Jugoszlávia népei térjenek vissza a béke és a demokrácia táborába«. Hiszen az egész világ előtt ismeretes Jugoszlávia népeinek harca, amelyet Titó és a Kommunista Párt vezetésével a Szovjet Szövetség népeinek felhívására elsőnek indított a fasizmus ellen. Kifejti a kongresszusnak azon véleményét, hogy Jugoszlávia munkásosztálya és népei elleni eljárások gyengítik a nemzetközi munkásmozgalom egységét és csupán az imperialisták javát szolgálja. Ezért szakszervezeteink azon lesznek, hogy tovább erősítsék kapcsolatainkat más országok, elsősorban a Szovjetunió szakszervezeteivel. Felhívja más országok munkásmozgalmi vezetőinek figyelmét, hogy méltatlanok azok az eszközök — rágalom és hazugságok — amelyekkel harcolnak az új Jugoszlávia munkásosztálya és Kommunista Pártja ellen.

A kongresszus határozatai híven kifejezik Jugoszlávia népeinek állásfoglalását, hogy szííárdan kitartanak azon az úton, amelyen a Kommunista Párt vezetői őket: a nemzetközi proletár szolidaritás útján a szocializmus megvalósítása felé hazánkban. A szakszervezetek, mint a munkások és alkalmazottak osztályszervezete, — amint a kimerítő beszámoló és határozatok is bizonyítják — a Párt közvetlen irányítása alatt minden munkában az élen állnak és ezt az élenjáró munkát az új társadalomért vívott harcban mindig fokozzák egészen addig, amíg meg nem valósítják a jólét társadalmát, ahol megszűnik a tőkésosztály és a tőkés termelési forma minden maradványa, ahol nem lesz kizsákmányolás és nélkülözés, mert a szocializmus a munka és a javak igazságos elosztását, a szebb és gondtalanabb életet hozza minden dolgozó számára.